VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2018. gada 13. jūlijā *

Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regulas (ES) Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 3. punkts – Sviras rādītāja aprēķināšana – ECB atteikums atļaut prasītājai no sviras rādītāja aprēķina izslēgt riska darījumus, kas atbilst noteiktiem nosacījumiem – Regulas (ES) Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts – ECB rīcības brīvība – Kļūdas tiesību piemērošanā – Acīmredzama kļūda vērtējumā

Lieta T-733/16

La Banque postale, reģistrēta Parīzē (Francija), ko pārstāv *E. Guillaume* un *L. Coudray*, *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko pāstāv *K. Lackhoff*, *R. Bax* un *G. Bassani*, pārstāvji, kam palīdz *H.-G. Kamann* un *F. Louis*, *avocats*,

atbildētāja,

ko atbalsta

Somijas Republika, ko pārstāv *S. Hartikainen*, pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un kurā ir lūgts atcelt ECB 2016. gada 24. augusta lēmumu ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16, kas pieņemts saskaņā ar Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.), 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 10. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp., labojumi OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 429. panta 14. punktu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*] (referents), tiesneši E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], F. Šalīns [*F. Schalin*], B. Berke [*B. Berke*] un M. Ž. Kosteira [*M. J. Costeira*],

sekretāre: Dž. Predoncāni [*G. Predonzani*], administratore,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 20. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *La Banque postale* ir Francijas sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kurai ir atļauja darboties kā kredītiestādei. Kā nozīmīga kredītiestāde saskaņā ar Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris) par konkrētu uzdevumu piešķiršanu Eiropas Centrālajai bankai saistībā ar politiku, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.), 6. panta 4. punktu tā ir pakļauta tiešai Eiropas Centrālās bankas (ECB) prudenciālajai uzraudzībai.

2 2015. gada 22. jūlijā prasītāja lūdza ECB atļauju saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp., labojumi OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 429. panta 14. punktu izslēgt no sviras rādītāja aprēķina riska darījumus, ko veido tajā parakstīto regulēto produktu summas, kuras tai bija jānodod *Caisse des dépôts et consignations (CDC)*, kas ir Francijas valsts iestāde.

3 Attiecīgie produkti ir *livret A* [krājgrāmatiņa A], kas reglamentēta *code monétaire et financier français* (Francijas Monetārais un finanšu kodekss, turpmāk tekstā – "*CMF*") L.221-1. līdz L.221-9. pantā, *livret d'épargne populaire (LEP)* [populārā krājgrāmatiņa], kas reglamentēta *CMF* L.221-13. līdz L.221-17-2. pantā, un *livret de développement durable et solidaire (LDD)* [ilgtspējīgas un solidāras attīstības krājgrāmatiņa], kas regulēta *CMF* L.221-27. pantā. Saskaņā ar *CMF* L.221-5. pantu kvotas daļa no noguldījumiem, kas pieņemti saskaņā ar *livret A* un *LDD*, tiek centralizēta *CDC* pārvaldītā uzkrājumu fondā. Tas pats attiecas uz *LEP* saskaņā ar *CMF* R.221-58. pantu.

4 2016. gada 8. jūnijā ECB paziņoja prasītājai lēmumprojektu par atteikumu piešķirt pieprasīto atkāpi, bet atļāva prasītājai kā pārejas pasākumu daļu no *CDC* nodotajiem riska darījumiem izslēgt no sviras rādītāja aprēķina un noteica, ka šīs pagaidu atkāpes apjoms ir progresīvi jāsamazina un no 2019. gada 1. janvāra jāatceļ. ECB noteica divu nedēļu termiņu prasītājas apsvērumu iesniegšanai.

5 2016. gada 21. jūnijā prasītāja iesniedza savus rakstveida apsvērumus par šo lēmumprojektu un atkārtoja savu lūgumu atļaut izmantot Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzēto atkāpi. Pakārtoti tā uzskatīja, ka ECB noteiktais pārejas periods ir pārāk īss un ka tas būtu jāpagarina līdz 2022. gada 31. decembrim. Tā lūdza arī iespēju tikt uzklausītai saskaņā ar Eiropas Centrālās bankas Regulas (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm ("VUM pamatregula") (OV 2014, L 141, 1. lpp.), 31. pantu.

6 2016. gada 5. jūlijā ECB telpās notika prasītājas un ECB pārstāvju sanāksme.

7 2016. gada 7. jūlijā prasītāja iesniedza jaunus rakstveida apsvērumus, kuros tā uzturēja savu lūgumu piemērot Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu. Pakārtoti, ņemot vērā ECB atteikuma būtisko ietekmi, ciktāl tā rezultātā sviras rādītāja saucējs palielinājās gandrīz par 50 %, prasītāja lūdza ECB paredzēto pārejas periodu noteikt no 2017. gada 1. janvāra līdz 2022. gada 31. decembrim.

8 2016. gada 24. augustā ECB, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 10. pantu, kā arī Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu, pieņēma lēmumu ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16 (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

9 Lēmumā ECB pirmām kārtām atteicās no prasītājas sviras rādītāja aprēķina izslēgt riska darījumus ar *CDC*, ko veido summas, kuras noguldītas saskaņā ar *livret A*, *LDD* un *LEP* un kuras prasītājai bija jānodod *CDC*.

10 ECB atzina, pirmkārt, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta a)–c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, jo vispirms *CDC* ir uzskatāma par publiskā sektora struktūru, vēl arī riska darījumi ar *CDC* tiek apstrādāti prudenciālos nolūkos saskaņā ar minētās regulas 116. panta 4. punktu un visbeidzot prasītājai ir pienākums saskaņā ar *livret A*, *LDD* un *LEP* noguldītos krājnoguldījumus nodot *CDC*, lai finansētu vispārējās nozīmes ieguldījumus. ECB būtībā uzsvēra arī, ka šie nosacījumi nav izpildīti attiecībā uz regulēto krājnoguldījumu daļu, attiecībā uz kuru nav pienākuma nodot to *CDC* neatkarīgi no tās izlietojuma mērķiem.

11 Otrkārt, ECB uzskatīja, ka no Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta formulējuma izrietot, ka tai ir rīcības brīvība, kas tai ļauj no sviras rādītāja aprēķina izslēgt vai neizslēgt riska darījumus, kuri atbilst šajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem. Būtībā tā uzskatīja, ka, pat ja šie nosacījumi ir izpildīti, var būt tādi prudenciāli iemesli, kas pamato lūguma piešķirt atkāpi saskaņā ar šo tiesību normu noraidīšanu. Šajā ziņā tā atsaucās uz sviras rādītāja ieviešanas mērķi, proti, sniegt vienkāršu un pārskatāmu redzējumu pār kredītiestādes riska darījumu līmeni, kas nav svērts atkarībā no riska, ko rada tās dažādo riska darījumu komponentes, lai tādējādi izvairītos no pārmērīga šo riska darījumu pieauguma salīdzinājumā ar pašu kapitālu.

12 Treškārt, ECB uzskatīja, ka summas, ko prasītāja nodevusi *CDC*, joprojām paliek riska darījumi, kas iekļaujami prasītājas sviras rādītāja aprēķinā. Tā balstījās uz trim motīviem. Pirmais motīvs, ko tā kvalificēja kā "pirmo norādi", balstījās uz iekasēto krājnoguldījumu grāmatvedības uzskaiti. ECB no apstākļa, ka regulētie krājnoguldījumi bija norādīti prasītājas bilances pasīvos un *CDC* nodotās summas – attiecīgi *CDC* bilances aktīvos, secināja, ka tā turpina būt atbildīga par riska darījumiem, ko veido saņemtie krājnoguldījumi, ieskaitot *CDC* nodotās summas. Tā piebilda, ka prasītājai saistībā ar regulētajiem krājnoguldījumiem ir jānodrošina operacionālo risku pārvaldība. Otro motīvu veidoja prasītājas līgumiskais pienākums atmaksāt klientu depozītus neatkarīgi no *CDC* nodoto līdzekļu atmaksājuma prasītājai. Trešais motīvs balstījās uz laikposmu starp prasītājas un *CDC* pozīciju korekciju līdzsvara atjaunošanas nolūkos. ECB uzskatīja, ka šajā laikposmā prasītāja var būt spiesta izmantot aktīvu ārkārtas pārdošanu, kamēr tā gaida līdzekļu atmaksājumu no *CDC*. Nobeigumā ECB no šiem motīviem atvedināja, ka līdzekļu nodošanas mehānisms no *CDC* prasītājai esot nepilnīgs, tā radot prudenciālas bažas, kuras pamato prasītājas lūguma noraidīšanu.

13 Otrām kārtām ECB, ņemot vērā šā atteikuma būtisko ietekmi uz prasītāju, atļāva tai no sviras rādītāja aprēķinā iekļaujamās riska darījumu summas izslēgt tādu daļu no riska darījumiem ar *CDC*, attiecībā uz kuru prasītājai ir juridisks nodošanas pienākums un kas pārsniedz 10 % no prasītājas kopējās riska darījumu vērtības mēra, bet izslēgšanas procentuālā daļa tai esot progresīvi un lineāri jāsamazina no 100 % 2016. gadā līdz 86 % 2017. gadā, līdz 71 % 2018. gadā un pēc tam līdz 14 % 2022. gadā, bet 2023. gada 1. janvārī jāatceļ.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 18. oktobrī, prasītāja cēla šo prasību.

15 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 24. janvārī, Somijas Republika lūdza atļauju iestāties tiesvedībā ECB prasījumu atbalstam. Ar 2017. gada 1. marta lēmumu Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā.

16 2017. gada 20. aprīlī Somijas Republika iesniedza iestāšanās rakstu. Prasītāja savus apsvērumus par to iesniedza paredzētajā termiņā. ECB apsvērumus neiesniedza.

17 Pēc otrās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

18 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (otrā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu.

19 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem tika uzklausītas 2018. gada 20. februāra tiesas sēdē.

20 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 ECB un Somijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

22 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus, kas ir atvedināti, pirmkārt, no kļūdas tiesību piemērošanā saistībā ar apstrīdētā lēmuma priekšlaicīgumu, otrkārt, no ECB kļūdas tiesību piemērošanā, interpretējot tās kompetences apjomu saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta piemērošanu, un, treškārt, no tādu motīvu prettiesiskuma, kuru dēļ ECB atteicās piešķirt pieprasīto atkāpi saskaņā ar šo tiesību normu.

23 Vispārējā tiesa uzskata, ka pietiek izvērtēt otro un trešo prasības pamatu. Otrajā pamatā prasītāja būtībā pārmet ECB, ka tā sev ir atzinusi rīcības brīvību saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta piemērošanu, bet trešajā pamatā tā apstrīd šīs ECB rīcības brīvības izmantošanas tiesiskumu, ja ECB tāda ir.

Par otro pamatu, kas būtībā ir atvedināts no kļūdas tiesību piemērošanā ECB interpretācijā par tās kompetences apjomu saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu

24 Prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts nevar tikt interpretēts kā tāds, ar kuru ECB ir piešķirta rīcības brīvība, jo tad prettiesiska būtu tādu Eiropas Komisijas pilnvaru tālākdeleģēšana trešai struktūrai, kuras Komisijai ir deleģējuši Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome saskaņā ar LESD 290. panta 1. punktu. Prasītāja no tā secina, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā teiktais, ka kompetentās iestādes "var" atļaut iestādei izslēgt no riska darījumu vērtības mēra riska darījumus, kuri atbilst noteiktiem kritērijiem, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka ar to minētajām iestādēm ir piešķirta rīcības brīvība. Tāpēc šī tiesību norma būtu jāinterpretē tādējādi, ka ar to kompetentajām iestādēm tiek piešķirtas tikai īstenošanas pilnvaras. Prasītāja atgādina, ka ECB pati atzīst, ka tā ir izmantojusi rīcības brīvību, pieņemot apstrīdēto lēmumu, un no tā secina, ka ECB, interpretējot savas kompetences apjomu saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta īstenošanu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

25 ECB, kuru atbalsta Somijas Republika, apstrīd prasītājas argumentus. Vispirms tā pauž šaubas par prasītājas interesi izvirzīt šo pamatu. Katrā ziņā tā uzskata, ka tas ir jānoraida pēc būtības.

26 Attiecībā uz ECB iebildumu par šā pamata pieņemamību, pietiek vien uzsvērt, ka tas ir balstīts uz pieņēmumu, ka prasītāja izvirza iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu, kas ir iekļauts ar Komisijas 2014. gada 10. oktobra Deleģēto regulu (ES) 2015/62, ar ko groza Regulu Nr. 575/2013 attiecībā uz sviras rādītāju (OV 2015, L 11, 37. lpp.). ECB no tā būtībā secina, ka, lai arī šāda iebilde būtu jāpieņem, prasītāja nevarētu saņemt nekādu atkāpi attiecībā uz sviras rādītāja aprēķināšanu.

27 Taču tāda nav prasītājas argumentācijas jēga. Kā prasītāja ir apstiprinājusi tiesas sēdē, šā pamata kontekstā tā vienīgi apgalvo, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ECB ir piešķirta saistoša kompetence, nevis rīcības brīvība, bet tā neceļ iebildi par šīs tiesību normas prettiesiskumu saskaņā ar LESD 277. pantu. Līdz ar to tā neapstrīd šīs tiesību normas spēkā esamību, bet gan vienīgi pauž savu argumentāciju par tās interpretāciju.

28 Attiecībā uz šā pamata pārbaudi pēc būtības būtu jānorāda, ka ECB kompetence pieņemt apstrīdēto lēmumu izriet no Regulas Nr. 1024/2013 un tās pilnvaru apjoms ir noteikts Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā.

29 Runājot par ECB kompetenci pieņemt apstrīdēto lēmumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu ECB ir uzticēts uzdevums "nodrošināt atbilstību 4. panta 3. punkta pirmajā daļā minētajiem tiesību aktiem, kas nosaka prudenciālās prasības kredītiestādēm tādās jomās kā pašu kapitāls, vērtspapīrošana, lielo riska darījumu limiti, likviditāte, svira un attiecībā uz pārskatu sniegšanu un informācijas publiskošanu par minētajiem jautājumiem". Turklāt, tā kā prasītāja ir nozīmīga iestāde Regulas Nr. 1024/2013 6. panta 4. punkta nozīmē, šī uzdevuma izpilde vienotajā uzraudzības mehānismā (VUM) ir tieši uzticēta ECB, nevis valsts iestādēm (spriedums, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, T-122/15, pārsūdzēts, EU:T:2017:337, 63. punkts).

30 Saskaņā ar Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 3. punktu, "lai veiktu ar šo regulu uzticētos uzdevumus un ar mērķi nodrošināt augstus uzraudzības standartus, ECB piemēro visus attiecīgos Savienības tiesību aktus". Viens no šādiem attiecīgajiem tiesību aktiem ir Regula Nr. 575/2013.

31 Runājot par ECB pilnvaru apjomu saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta, kurš šajā regulā tika iekļauts ar Deleģēto regulu 2015/62, piemērošanu, minētajā tiesību normā ir precizēts, ka "kompetentās iestādes var atļaut iestādei izslēgt no riska darījumu vērtības mēra riska darījumus, kuri atbilst visiem turpmāk minētajiem nosacījumiem: a) tie ir riska darījumi ar publiskā sektora struktūru; b) tiem piemēro pieeju, kas ir saskaņā ar 116. panta 4. punktu; c) tie izriet no noguldījumiem, kurus iestādei ir juridisks pienākums nodot a) apakšpunktā minētajai publiskā sektora struktūrai vispārējās nozīmes ieguldījumu finansēšanas nolūkā".

32 Tātad šis pamats nozīmē, ka ir jāpārbauda, vai Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to kompetentajām iestādēm – un līdz ar to ECB – tiek dota rīcības brīvība atteikt atkāpes piešķiršanu, kaut arī šajā tiesību normā skaidri noteiktie nosacījumi ir izpildīti, vai, gluži pretēji, ka ar to ECB ir dota saistošā kompetence, liekot piešķirt atkāpi, ja šie nosacījumi ir izpildīti.

33 Prasītāja savu interpretāciju par Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu balsta uz postulātu, ka Komisija nebija tiesīga paredzēt kompetentajām iestādēm rīcības brīvību saistībā ar šīs tiesību normas īstenošanu, un apgalvo, ka šī norma ir jāinterpretē tā, lai tā būtu saderīga ar Līgumu.

34 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Eiropas Savienības sekundāro tiesību akta teksts, cik vien iespējams, ir jāinterpretē tā, lai tas būtu saderīgs ar Līguma tiesību normām un vispārējiem Eiropas Savienības tiesību principiem (spriedumi, 2007. gada 4. oktobris, *Schutzverband der Spirituosen-Industrie*, C-457/05, EU:C:2007:576, 22. punkts; 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174. punkts, un 2009. gada 25. novembris, Vācija/Komisija, T-376/07, EU:T:2009:467, 22. punkts).

35 Tomēr, kā apliecina iepriekš 34. punktā minētajā judikatūrā lietotā frāze "cik vien iespējams", šāda judikatūra nav piemērojama attiecībā uz tiesību normu, kuras jēga ir skaidra un nepārprotama un kurai tādēļ nav nepieciešama nekāda interpretācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 25. novembris, Vācija/Komisija, T-376/07, EU:T:2009:467, 22. punkts). Ja tas tā būtu, atvasināto Savienības tiesību tekstu atbilstīgas interpretācijas princips noderētu kā pamats šādas tiesību normas *contra legem* interpretācijai, bet tas nebūtu pieļaujams (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 17. jūlijs, *EEB*/Komisija, T-685/14, nav publicēts, EU:T:2015:560, 31. punkts un tajā minētā judikatūra). Attiecībā uz tiesību normu, kuras jēga ir skaidra un nepārprotama, vienīgi Vispārējai tiesai, ja tiek celta iebilde par prettiesiskumu LESD 277. panta nozīmē, ir jāpārbauda šīs tiesību normas atbilstība Līguma noteikumiem un Savienības tiesību vispārējiem principiem.

36 Tomēr, kā jau iepriekš ir paskaidrots 27. punktā, prasītāja nav izvirzījusi nevienu iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu.

37 Līdz ar to ir jānoskaidro, vai Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta jēga ir skaidra un nepārprotama vai arī, gluži pretēji, tā var tikt pakļauta interpretācijai, kas atbilst Līguma noteikumiem un Savienības tiesību vispārējiem principiem. Patiesībā tikai šajā otrajā gadījumā būtu jāpārbauda, vai, kā apgalvo prasītāja, Komisijai nebija tiesību piešķirt kompetentajām iestādēm rīcības brīvību saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta īstenošanu, un tas nozīmē, ka šis pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā šīm iestādēm ir noteikta saistošā kompetence.

38 Lai noskaidrotu precīzu Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta tvērumu, ir jāņem vērā ne tikai tā formulējums, bet arī tā konteksts un mērķi, kurus paredzēts sasniegt ar regulējumu, kurā tas ietilpst (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, EU:C:2005:362, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Attiecībā uz gramatisku Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta interpretāciju ir jākonstatē, ka frāze "kompetentās iestādes var atļaut iestādei izslēgt no riska darījumu vērtības mēra riska darījumus, kuri atbilst visiem turpmāk minētajiem nosacījumiem" katrā ziņā nozīmē, ka šajā tiesību normā kompetentajām iestādēm daļēji ir noteikta saistošā kompetence un daļēji ir deleģēta rīcības brīvība.

40 No vienas puses, Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā ir izvirzīti trīs nosacījumi, kas kompetentajām iestādēm ir jāievēro. Tādējādi tām nav tiesību piešķirt atkāpi, ja šie nosacījumi nav izpildīti. Tātad tās ir saistošās kompetences situācijā un tām ir jāatsaka šīs tiesību normas priekšrocību piemērošana.

41 No otras puses, gadījumā, ja šie nosacījumi ir izpildīti, kompetentās iestādes "var" – t.i., tām ir iespēja – piešķirt atkāpi. Atsauce uz šo iespēju noteikti nozīmē kompetento iestāžu tiesības piešķirt vai nepiešķirt atkāpi. Tāpēc tām šajā ziņā ir rīcības brīvība.

42 Līdz ar to ir jāsecina, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta formulējums ir skaidrs un nepārprotams un no tā izriet, ka kompetentajām iestādēm ir rīcības brīvība saistībā ar šīs tiesību normas īstenošanu, tiklīdz ir izpildīti tajā minētie nosacījumi.

43 Šāds secinājums atbilst arī Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta kontekstuālai un teleoloģiskai interpretācijai.

44 Attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta kontekstuālo interpretāciju ir jānorāda, ka rīcības brīvības izmantošana ir viens no trim veidiem, kā īstenot šajā regulā paredzētās atkāpes.

45 Kā izriet no Regulas Nr. 575/2013 vispārējās sistēmas, tajā ir vienlaicīgi paredzētas automātiski piemērojamas atkāpes, t.i., kad nav vajadzīga kompetento iestāžu iejaukšanās, kā tas ir paredzēts minētās regulas 429. panta 13. punktā, atkāpes, kas paredz kompetento iestāžu iejaukšanos saistošās kompetences īstenošanas ietvaros, kā tas ir paredzēts minētās regulas 78. panta 1. punktā, vai arī

atkāpes, kas paredz šo iestāžu rīcības brīvības izmantošanu. Papildus Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktam viena no trešās kategorijas atkāpēm ir paredzēta šīs regulas 10. panta 1. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. decembris, *Crédit mutuel Arkéa*/ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, pārsūdzēts, 67. un 68. punkts).

46 Attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta teleoloģisko interpretāciju, ciktāl tas attiecas uz iespēju noteiktus riska darījumus izslēgt no kredītiestāžu sviras rādītāja aprēķina, būtiski ir gan sviras rādītāja ieviešanas mērķi, gan konkrēti Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta mērķi.

47 Pirmām kārtām, attiecībā uz sviras rādītāja ieviešanas mērķiem apvienojumā ar kredītiestāžu pienākumu publiskot savu sviras rādītāju un iespējami, galu galā, ievērot noteiktus sviras rādītāja līmeņus no Regulas Nr. 575/2013 90. apsvēruma izriet, ka likumdevēja nodoms bija atturēt kredītiestādes no pārmērīgas sviras veidošanas. No šī regulas apsvēruma, kā arī no definīcijām, kas ietvertas 4. panta 1. punkta 93) un 94) apakšpunktā, izriet, ka pārmērīga svira attiecas uz situāciju, kurā kredītiestāde pārāk lielu savu ieguldījumu daļu finansē ar parādu palīdzību, nevis ar pašu kapitālu. Līdz ar to pastāv risks, ka kredītiestādei nav pietiekami daudz pašu kapitāla, lai segtu prasījumus atmaksāt tās parādus, un tad tai ir steidzami jāpārdod noteikti savi aktīvi. Sviras līmeņa steidzama samazinājuma negatīvās sekas finanšu krīzes laikā Regulas Nr. 575/2013 90. apsvērumā ir izklāstītas šādi: "tas palielināja lejupējo spiedienu uz aktīvu cenām, radot turpmākus zaudējumus iestādēm, un šie zaudējumi savukārt izraisīja iestāžu pašu kapitāla turpmāku samazināšanos[;] galīgais šīs negatīvās tendences rezultāts bija kredītresursu pieejamības samazināšanās reālajai ekonomikai, kā arī dziļāka un ilgstošāka krīze".

48 Šajā sakarā sviras rādītājs sniedz vērtējumu par kredītiestādes pašu kapitāla līmeni salīdzinājumā ar tās riska darījumiem neatkarīgi no katra šāda riska darījuma riska līmeņa ņemšanas vērā. Tas izriet no Regulas Nr. 575/2013 91. apsvēruma, kurā ir uzsvērts, ka "uz risku balstītas pašu kapitāla prasības [..] vien nepietiek, lai novērstu to, ka iestādes uzņemas pārmērīgas un neilgtspējīgas sviras risku", kā arī no Bāzeles komitejas darba, uz kuru ir atsauce Regulas Nr. 575/2013 92. un 93. apsvērumā. Patiešām, Bāzeles komitejas publikācijā par "Bāzele III" vienošanos, kas ir iesniegta iebildumu raksta pielikumā, sviras rādītājs ir iecerēts kā "vienkāršs, pārskatāms rādītājs, kas nav balstīts uz risku un kas ir kalibrēts, lai ticami papildinātu uz risku balstītās pašu kapitāla prasības". Šis sviras rādītāja svēruma trūkums atkarībā no riska ir atspoguļots tā aprēķināšanas metodoloģijas aprakstā, kas ir ietverts Regulas Nr. 575/2013 429. panta 2. punktā. Tajā ir precizēts, ka sviras rādītāju aprēķina "kā iestādes kapitāla mēru, dalītu ar šīs iestādes kopējās riska darījumu vērtības mēru un ko izsaka kā procentuālu attiecību". Tajā nav minēts nekāds svērums atkarībā no riska darījumu riska pakāpes.

49 Tomēr ir jākonstatē, ka šis mērķis nav absolūts, jo Regulā Nr. 575/2013 ir paredzēta iespēja, ka daži sevišķi zema riska profila darījumi tiek atspoguļoti attiecīgo kredītiestāžu sviras rādītāja aprēķinā.

50 Tas ir pausts, pirmkārt, Regulas Nr. 575/2013 95. apsvērumā, kurā ir precizēts, ka, "pārskatot sviras rādītāja ietekmi uz dažādiem uzņēmējdarbības modeļiem, īpašu uzmanību vajadzētu pievērst tiem uzņēmējdarbības modeļiem, kas tiek uzskatīti par tādiem, kuri saistīti ar zemu risku, piemēram, hipotekārajiem aizdevumiem un specializētiem aizdevumiem reģionālo pašvaldību, vietējo pašpārvalžu vai publiskā sektora struktūrām". Šis nodoms ir ierakstīts minētās regulas 511. pantā, kura nosaukums ir "Svira" un no kura būtībā izriet, ka ziņojumā, kas Eiropas Banku iestādei (EBI) ir jānosūta Komisijai, lai tā vajadzības gadījumā varētu lemt par priekšlikumu likumdevējam ieviest obligātu atbilstošu līmeņu skaitu sviras rādītājam, ir jāiekļauj informācija "par tādu uzņēmējdarbības modeļu identificēšanu, kas atspoguļo iestāžu vispārējos riska profilus, un par sviras rādītāja diferencētu līmeņu ieviešanu šiem uzņēmējdarbības modeļiem".

51 Otrkārt, tas izpaužas tādējādi, ka ar Deleģēto regulu 2015/62, kas pieņemta saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 456. panta 1. punkta j) apakšpunktu, pēdējā minētajā regulā tika iekļauts 429. panta 14. punkts, kurā ir paredzēta iespēja noteiktus riska darījumus izslēgt no sviras rādītāja aprēķina.

52 Otrām kārtām, attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta iekļaušanas mērķiem ir jānorāda, ka saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/62 12. apsvērumu ar šo regulu ieviestajiem grozījumiem "vajadzētu panākt iestāžu atklāto sviras rādītāju labāku salīdzināmību un palīdzēt iestādēm izvairīties no tirgus dalībnieku maldināšanas attiecībā uz iestāžu reālo aizņemto līdzekļu īpatsvaru".

53 Kā izriet no Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta teksta, kas atgādināts šā sprieduma 31. punktā, šī tiesību norma ir piemērojama tikai tad, ja ir izpildīti trīs nosacījumi. Vispirms no sviras rādītāja aprēķina var tikt izslēgti riska darījumi, kas attiecas uz publiskā sektora struktūru. Tad tie ir jāapstrādā saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 116. panta 4. punktu. Visbeidzot šiem riska darījumiem ir jāizriet no noguldījumiem, kurus iestādei ir juridisks pienākums nodot publiskā sektora struktūrai, lai finansētu vispārējās nozīmes ieguldījumus.

54 Tātad ir jākonstatē, ka ar šo atkāpi Komisija, saskaņojot to ar likumdevēju, ir paredzējusi iespēju, ka tādi kredītiestādes riska darījumi ar publiskā sektora struktūrām, kuriem valsts garantijas dēļ ir tikpat zems riska līmenis kā riska darījumiem ar šo valsti un kuri neatbilst kredītiestādes ieguldīšanas izvēlei – ciktāl kredītiestādei ir pienākums nodot attiecīgās summas –, nav būtiski sviras rādītāja aprēķināšanai un tāpēc tie var tikt izslēgti.

55 Proti, Regulas Nr. 575/2013 116. panta 4. punktā ir paredzēts, ka "izņēmuma gadījumos riska darījumus ar publiskā sektora struktūrām var pielīdzināt riska darījumiem ar centrālo valdību, reģionālo pašvaldību vai vietējo pašpārvaldi, kuras jurisdikcijā šīs struktūras atrodas, ja pēc šajā jurisdikcijā esošo kompetento iestāžu ieskatiem riska ziņā nepastāv atšķirības starp šādiem riska darījumiem, jo centrālā valdība, reģionālā pašvaldība vai vietējā pašpārvalde ir sniegusi atbilstīgu garantiju". Šī tiesību norma ir jālasa saistībā ar minētās regulas 114. panta 4. punktu, kurā ir precizēts, ka "riska darījumiem ar dalībvalstu centrālajām valdībām un centrālajām bankām, kuri denominēti un finansēti centrālās valdības un centrālās bankas dalībvalsts valūtā, piešķir 0 % riska pakāpi". Tādēļ Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts attiecas vienīgi uz riska darījumiem, kuriem, īstenojot pašu kapitāla prasību aprēķina standartizēto pieeju, tiek piešķirta 0 % riska pakāpe.

56 Tā rezultātā Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta īstenošana nozīmē divu mērķu saskaņošanu: no vienas puses, ievērot sviras rādītāja loģiku, kas nozīmē, ka rādītāja aprēķinā ir iekļaujams kredītiestādes kopējās riska darījumu vērtības mērs bez svēruma atkarībā no riska pakāpes, un, no otras puses, ņemt vērā Komisijas mērķi, kas ir saskaņots ar likumdevēju un saskaņā ar kuru vajadzības gadījumā noteikti riska darījumi, kuriem ir sevišķi zems riska profils un kuri neizriet no kredītiestādes ieguldīšanas izvēles, nav būtiski sviras rādītāja aprēķinā un var tikt no tā izslēgti.

57 Taču ir jākonstatē, ka kompetento iestāžu rīcības brīvības atzīšana saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta īstenošanu ļauj tām izšķirties starp šiem diviem mērķiem, ievērojot katra atsevišķa gadījuma īpatnības.

58 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to kompetentajām iestādēm ir piešķirta rīcības brīvība attiecībā uz tajā paredzētās atkāpes piešķiršanas atteikumu, pat ja tajā paredzētie nosacījumi ir izpildīti.

59 Ņemot vērā Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta skaidro jēgu un jebkādas pārprotamības neesamību, ir jāsecina, ka šī tiesību norma nevar tikt pakļauta atbilstīgai interpretācijai, kādu lūdz prasītāja. No tā izriet, ka prasītājas argumenti par to, ka Komisija nebija tiesīga kompetentajām iestādēm – un līdz ar to ECB – piešķirt rīcības brīvību, nevar tikt ņemti vērā šīs tiesību normas interpretācijā un tiem būtu bijusi nozīme, tikai lai pamatotu iebildi par prettiesiskumu LESD 277. panta izpratnē, kas celta par Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu.

60 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu, kurā tiek apstrīdēts ECB rīcības brīvības izmantošanas tiesiskums

61 Prasītāja norāda, ka ECB ir atzinusi, ka šajā gadījumā bija izpildīti Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzētie nosacījumi. Tā atgādina, ka gadījumos, kad iestādei ir rīcības brīvība, Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai vērā ņemtie elementi ir tādi, kas pamato no tiem izdarītos secinājumus. Šajā gadījumā prasītāja uzskata, ka tas tā nav attiecībā uz motīviem, kuri ir uzsvērti apstrīdētajā lēmumā, jo tie nepierāda pamatotus un labi definētus prudenciālus iemeslus, lai atteiktu riska darījumu ar *CDC* izslēgšanu no sviras rādītāja aprēķina. Prasītāja apgalvo, ka šādu motīvu rezultātā tiek liegta Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzēto nosacījumu lietderīgā iedarbība un līdz ar to pašas atkāpes iespējamība, lai gan tā minētajā tiesību normā ir paredzēta. Šajā ziņā tā it īpaši uzsver, ka korekcijas laikposms starp prasītājas un *CDC* pozīcijām attiecas nevis uz sviras risku, bet gan uz likviditātes risku un šis laikposms šajā kontekstā ir ticis uzskatīts par nenozīmīgu. Tā vēl uzsver, ka visnotaļ teorētiska ir Francijas valsts maksājuma saistību neizpildes iespējamība, kā arī regulēto krājnoguldījumu masveida izņemšana finanšu krīzes gadījumā.

62 ECB, kuru atbalsta Somijas Republika, lūdz šo pamatu noraidīt. Tā atgādina tādas pārbaudes robežas, ko Vispārējā tiesa var veikt attiecībā uz rīcības brīvības izmantošanu, un piebilst, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts kā izņēmums ir jāinterpretē šauri. Tā būtībā secina, ka attiecībā uz šīs tiesību normas interpretāciju nozīme ir šīs regulas vispārējiem mērķiem saistībā ar sviras rādītāju, nevis pašiem šīs regulas 429. panta 14. punkta mērķiem. Šajā ziņā tā uzsver, ka sviras rādītāja mērķis ir tāds, lai šis rādītājs tiktu noteikts neatkarīgi no jebkāda riska svēruma.

63 ECB uzskata, ka tā savu rīcības brīvību ir izmantojusi pareizi. Šajā ziņā tā it īpaši atgādina, ka saistību neizpilde var notikt riska darījumos ar valsti un izraisīt uzticības krīzi finanšu tirgos un ka sviras rādītāja loģikā tiek ņemti vērā pat zema riska darījumi. Tā uzskata, ka apstrīdēto lēmumu tā ir balstījusi uz Francijas regulēto krājnoguldījumu īpatnību novērtējumu un prasītājas situāciju.

64 Pirmām kārtām tā apgalvo, ka riska darījumi ar *CDC* var būt pārmērīgas sviras avots tādējādi, ka tie būtiski neatšķiras no riska darījumiem, kas veido sviru, jo runa ir par aktīviem, kuri tiek finansēti ar tādu parādu pret noguldītājiem, kas prasītājai ir viņiem jāatmaksā pēc viņu pieprasījuma. Turklāt tā norāda, ka prasītāja nodod *CDC* visus regulētos krājnoguldījumus, lai gan tai ir pienākums nodot tikai daļu.

65 Otrām kārtām tā uzskata – apstāklim, ka riska darījumi ar *CDC* ir pielīdzināti riska darījumiem ar Francijas valsti un to riska svērums ir 0 % pašu kapitāla prasību standartizētās aprēķināšanas metodes ietvaros, nav nozīmes attiecībā uz sviras rādītāju, jo tā pamatā ir princips, ka tiek ņemti vērā visi bilancē norādītie riska darījumi neatkarīgi no to riska līmeņa.

66 Trešām kārtām ECB apgalvo, ka attiecīgo prasītājas un *CDC* pozīciju korekcijas laikposms rada papildu sviras risku. Tā kā šajā intervālā prasītāja nevar vērsties pie *CDC*, tā, saskaroties ar saņemto krājnoguldījumu izņemšanu, varētu tikt mudināta samazināt savu sviru potenciālas piespiedu pārdošanas ceļā, kas tai var radīt būtiskus zaudējumus. Tā piebilst, ka, lai arī šis pārmērīgas sviras risks sākas ar likviditātes nepietiekamību, tas atšķiras tādējādi, ka tas balstās uz parādu finansētu riska darījumu relatīvo nozīmi salīdzinājumā ar kredītiestādes pašu kapitālu. Līdz ar to tā apstrīdētajā lēmumā neesot sajaukusi likviditātes risku un pārmērīgas sviras risku, un šis pēdējais neesot pretrunā korekcijas laikposma novērtējumam saskaņā ar likviditātes risku. Tā šajā ziņā atspēko nesaderību starp apstrīdēto lēmumu un tās 2016. gada 15. augusta lēmumu par likviditātes koeficienta aprēķināšanu, piešķirot prasītājai tās pieprasīto atļauju, jo šie lēmumi attiecas uz prudenciāliem pasākumiem, kas, protams, ir saistīti, bet tomēr atšķirīgi. Tā piebilst, ka sviras rādītājs ir paredzēts, lai novērstu kredītiestādes finansējuma avotu pārmērīgu orientēšanu uz parādu, un tas veido "pēdējo prudenciālās drošības tīklu".

67 Kā ir atgādināts iepriekš 10.–12. punktā, ECB apstrīdētajā lēmumā ir atteikusies piešķirt atkāpi, kas tika pieprasīta saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu. Tā ir uzsvērusi, ka summas, ko prasītāja ir nodevusi *CDC*, joprojām veido attiecīgos riska darījumus tās sviras rādītāja aprēķināšanai, ciktāl regulētie krājnoguldījumi balstās uz nepilnīgu nodošanas mehānismu, liekot prasītājai uzņemties risku saistībā ar sviras rādītāju. Lai izdarītu šādu secinājumu, ECB balstījās uz trim motīviem, kas atvedināti, pirmkārt, no regulēto krājnoguldījumu grāmatvedības uzskaites, kura liecināja, ka prasītāja joprojām saglabā atbildību par visiem riska darījumiem, ko veido regulētie krājnoguldījumi, ieskaitot *CDC* nodotās summas, otrkārt, no prasītājas līgumiskā pienākuma atmaksāt klientu depozītus neatkarīgi no *CDC* nodoto līdzekļu atmaksājuma prasītājai, un, treškārt, no laikposma starp prasītājas un *CDC* pozīciju korekcijām pastāvēšanas.

68 Šajā pamatā prasītāja apstrīd šo motīvu tiesiskumu.

69 Tā kā otrā pamata pārbaudē paskaidroto iemeslu dēļ ECB ir rīcības brīvība un līdz ar to plaša novērtējuma brīvība, izvēloties piešķirt vai nepiešķirt Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzēto atkāpi, Vispārējās tiesas veicamā pārbaude par apstrīdētā lēmuma motīvu pamatotību nedrīkst to mudināt ECB vērtējumu aizstāt ar savējo, bet gan šādas pārbaudes mērķis ir pārliecināties, ka apstrīdētais lēmums nav balstīts uz materiāli neprecīziem faktiem un ka tajā nav pieļauta neviena kļūda tiesību piemērošanā, ne arī acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 6. februāris, *CEEES* un *Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio*/Komisija, T-342/11, EU:T:2014:60, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Tomēr no pastāvīgās judikatūras izriet, ka gadījumos, kad iestādēm ir šāda novērtējuma brīvība, Savienības tiesību sistēmas sniegto garantiju ievērošanai administratīvajos procesos ir vēl jo būtiskāka nozīme. Viena no Savienības tiesību sistēmā sniegtajām garantijām administratīvajos procesos it īpaši ir labas pārvaldības princips, kas ir piesaistīts kompetentās iestādes pienākumam rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus būtiskos lietas apstākļus (spriedumi, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. punkts, un 2012. gada 29. marts, Komisija/Igaunija, C-505/09 P, EU:C:2012:179, 95. punkts).

Par apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta i) un ii) apakšpunktā minēto motīvu tiesiskumu

71 Apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta i) apakšpunktā ECB ir pamatojusi savu izvēli nepiešķirt pieprasīto atkāpi, motivējot tādējādi, ka regulēto krājnoguldījumu grāmatvedības uzskaite veido pirmo norādi par to, ka riska darījumus ar *CDC* joprojām sedz prasītāja. Tā šajā ziņā ir uzsvērusi, ka regulētie krājnoguldījumi tiek norādīti prasītājas bilances pasīvos un ka riska darījumi ar *CDC* tiek norādīti šīs bilances aktīvos. Tā turklāt ir konstatējusi, ka prasītāja ir atbildīga par operacionālo risku pārvaldību saistībā ar regulēto krājnoguldījumu iekasēšanu.

72 ECB savos rakstveida apsvērumos atgādina, ka regulēto krājnoguldījumu grāmatvedības uzskaite apstrīdētajā lēmumā tika pieminēta tikai kā "pirmā norāde" par to, ka riska darījumus ar *CDC* joprojām sedz prasītāja, un apgalvo, ka nav uz to balstījusies, lai atteiktu pieprasīto atkāpi. Tomēr no apstrīdētā lēmuma vispārējās struktūras izriet, ka minētā lēmuma 2.3.3. punkta i) apakšpunktā atrodamie paskaidrojumi veido vienu no motīviem, uz kuriem ECB ir pamatojusies, lai secinātu, ka summas, kuras prasītāja nodos *CDC*, saglabājas kā attiecīgie riska darījumi, kas ņemami vērā prasītājas sviras rādītāja aprēķinā. Līdz ar to ir jāpārbauda šī motīva tiesiskums.

73 Apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta ii) apakšpunktā ECB ir uzsvērusi, ka prasītājai ir līgumisks pienākums atmaksāt klientu depozītus neatkarīgi no *CDC* nodoto līdzekļu atmaksājuma prasītājai, un ka šāds pienākums ir arī gadījumā, ja *CDC* un Francijas valsts maksājuma saistības neizpilda. Tā ir piebildusi, ka gan riska darījumu ar *CDC* apjoms, gan apstāklis, ka šie riska darījumi var netikt ņemti vērā saskaņā ar citām prudenciālajām prasībām, pamato, ka tie tiek iekļauti sviras rādītāja aprēķinā.

74 Tādējādi, pamatojoties uz šādu motīvu, ECB ir uzskatījusi, ka riska darījumi ar *CDC* ir vērā ņemami prasītājas sviras rādītāja aprēķinā, jo prasītājai ir pienākums atmaksāt noguldītājiem summas, kuras tai ir jānodod *CDC*, tostarp gadījumā, ja *CDC* prasītājai šīs summas nespētu atmaksāt.

75 Būtu jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā uzsvērtais vienīgais tādas situācijas piemērs, kad *CDC* nespētu minētās summas atmaksāt, ir tad, ja Francijas valsts neizpildītu maksājuma saistības. Iztaujāta tiesas sēdē, ECB apstiprināja, ka tas bijis vienīgais gadījums, kuru tā apsvērusi.

76 Prasītāja pārmet ECB, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, tādējādi laupot Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktam tā lietderīgo iedarbību.

77 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai arī, īstenojot rīcības brīvību, kas ECB ir atzīta Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā, tā var brīvi piešķirt vai nepiešķirt šajā tiesību normā paredzēto atkāpi, šī brīvība ir jāizmanto ar nosacījumu, ka netiek pārkāpti šīs atkāpes mērķi un šai atkāpei netiek laupīta tās lietderīgā iedarbība (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 15. decembris, *Nemec*, C-256/15, EU:C:2016:954, 48. un 49. punkts un tajos minētā judikatūra).

78 Iepriekš 46.–57. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ir jāuzskata, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta mērķis ir ļaut kompetentajām iestādēm izšķirties starp, pirmkārt, sviras rādītāja loģiku, kas nozīmē, ka kredītiestādes riska darījumu vērtības mērs tiek atbrīvots no tāda riska ņemšanas vērā, ko rada šīs kredītiestādes riska darījumi, un, otrkārt, iespējamību, ka noteikti riska darījumi, kuriem ir īpaši zems riska profils un kuri neizriet no kredītiestādes ieguldīšanas izvēles, nav būtiski sviras rādītāja aprēķinā un var no tā tikt izslēgti.

79 No tā katrā ziņā ir atvedināms, ka ECB uz motīviem, kuri praksē Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā piedāvāto iespēju padara gandrīz nepiemērojamu, nevar pamatoties, nelaupot šai tiesību normai tās lietderīgo iedarbību un nepārkāpjot tās ieviešanas mērķus (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 11. decembris, *Stichting Centraal Begeleidingsorgaan voor de Intercollegiale Toetsing*, C-407/07, EU:C:2008:713, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta i) apakšpunktā minēto motīvu katrā ziņā ir jākonstatē, ka ECB uz tā pamata ir izslēgusi Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta paredzētās atkāpes piemērošanu prasītājas riska darījumiem ar *CDC*, balstoties uz apsvērumiem, kas ir raksturīgi riska darījumiem, uz kuriem šī tiesību norma attiecas.

81 Tas pirmām kārtām attiecas uz apsvērumu, kas ir atvedināts no fakta, ka prasītājas riska darījumi ar *CDC* ir norādīti tās grāmatvedības bilances aktīvos.

82 Riska darījums Regulas Nr. 575/2013 5. panta 1. punktā ir definēts kā "aktīvs vai ārpusbilances postenis". Līdz ar to šī definīcija katrā ziņā ietver elementus, kas ir norādīti kredītiestādes bilances aktīvos. Turklāt, tā kā Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta c) apakšpunkts attiecas uz riska darījumiem, kas izriet no noguldījumiem, kurus iestādei ir juridisks pienākums nodot publiskā sektora struktūrai, lai finansētu vispārējās nozīmes ieguldījumus, tas attiecas uz riska darījumiem, kas pēc savas būtības parasti tiek norādīti kredītiestādes bilancē, nevis veido tās ārpusbilances elementus.

83 Šajā ziņā ECB rakstveida apsvērumos teiktajam, ka regulēto krājnoguldījumu riska darījumi ar *CDC* ir diferencējami fiduciāros aktīvos, kas galu galā var netikt atzīti grāmatvedībā un izslēgti no sviras rādītāja aprēķina saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 13. punktu, nav nozīmes, jo lieta attiecas tikai uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta interpretāciju un piemērošanu.

84 Līdz ar to, tā kā riska darījumi, attiecībā uz kuriem Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā ir paredzēta iespēja neņemt tos vērā kredītiestādes sviras rādītāja aprēķinā, pēc savas būtības parasti tiek norādīti minētās kredītiestādes bilances aktīvos, apsvērums, kas ir atvedināts no apstākļa, ka riska darījumi ar *CDC* ir norādīti prasītājas bilances aktīvos, nevar lietderīgi pamatot atteikumu piešķirt pieprasīto atkāpi.

85 Analogu iemeslu dēļ tas pats otrām kārtām attiecas uz apsvērumu, kas ir atvedināts no apstākļa, ka minētie riska darījumi veido daļu no summām, kas pie prasītājas ir noguldītas kā regulētie krājnoguldījumi, kuri paliek tās bilances pasīvos. Šajā ziņā pietiek vien uzsvērt, ka, ņemot vērā Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta c) apakšpunktā lietotos terminus, šis apstāklis nevis liedz piemērot šo tiesību normu, bet gan ir viens no tās īstenošanas nosacījumiem.

86 Tāds pats secinājums trešām kārtām ir attiecināms uz ECB uzsvērto apstākli, ka prasītāja uzņemas operacionālo risku saistībā ar regulētajiem krājnoguldījumiem. Tas Regulas Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 52) apakšpunktā ir definēts kā "iespēja ciest zaudējumus nepilnīgu vai prasībām neatbilstošu iekšējo procesu norises, cilvēku un sistēmu darbības vai arī ārējo apstākļu ietekmes dēļ, un tas ietver juridisko risku". Tā kā Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts attiecas uz riska darījumiem, kas veido daļu no attiecīgajā kredītiestādē noguldītajiem depozītiem, šīs tiesību normas loģikai ir raksturīgi tas, ka prasītāja uzņemas operacionālo risku saistībā ar attiecīgajiem noguldījumiem.

87 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta ii) apakšpunktā minēto motīvu būtu jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta a) un b) apakšpunktu "kompetentās iestādes var atļaut iestādei izslēgt no riska darījumu vērtības mēra riska darījumus, kuri atbilst visiem turpmāk minētajiem nosacījumiem: a) tie ir riska darījumi ar publiskā sektora struktūru; b) tiem piemēro pieeju, kas ir saskaņā ar 116. panta 4. punktu".

88 Kā izriet no šā sprieduma 53.–55. punkta, Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā minētā atsauce uz šīs regulas 116. panta 4. punktu, lasot to kopā ar tās 114. panta 4. punktu, pauž likumdevēja vēlmi, lai riska darījumi ar publiskā sektora struktūrām, kuriem valsts garantijas dēļ ir tāda paša līmeņa risks kā riska darījumiem ar šo valsti, iespējami varētu netikt ņemti vērā sviras rādītāja aprēķinā.

89 Tā kā Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts attiecas tikai uz riska darījumiem ar publiskā sektora struktūrām, kam ir valsts garantija, atteikums, kas ir pamatots ar principiālu apsvērumu, ka valsts var nonākt maksājuma saistību neizpildes situācijā, neveicot šādas iespējamības varbūtības analīzi attiecībā uz minēto valsti, Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzētās iespējas piemērojamību praksē padarītu gandrīz neiespējamu.

90 Taču ir jākonstatē, ka, lai secinātu, ka prasītājai varētu nākties noguldītājiem atmaksāt *CDC* nodotās summas, lai gan *CDC* šīs summas nav atmaksājusi prasītājai, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka ECB ir uzsvērusi vienīgi Francijas valsts maksājuma saistību neizpildes iespējamību, neizvērtējot tās varbūtību.

91 Šo ECB pārbaudes par Francijas valsts maksājuma saistību neizpildes varbūtību neveikšanu, pieņemot apstrīdēto lēmumu, apstiprina arī prasītājas un ECB pārstāvju 2016. gada 5. jūlija sanāksmes protokols, saskaņā ar kuru viens no ECB pārstāvjiem šajā sanāksmē ir norādījis, ka "sviras rādītājā [būtu] jāņem vērā visi bilancē norādītie riska darījumi [un ka] Francijas valsts saistību neizpildes varbūtība nav [tikusi] nedz izvērtēta, nedz ņemta vērā ECB sagatavotajā lēmumprojektā, jo sviras rādītājs ir prasība, kas nav jutīga pret risku".

92 Turklāt, tā kā ECB tā rezultātā nav pārbaudījusi Francijas valsts maksājuma saistību neizpildes varbūtību, arī apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta ii) apakšpunktā uzsvērtais prasītājas riska darījumu ar *CDC* apjoms pats par sevi nevar pamatot šo riska darījumu ņemšanu vērā sviras rādītāja aprēķinā. Minētajam apjomam varētu būt nozīme tikai gadījumā, ja Francijas valsts veiktas maksājuma saistību neizpildes dēļ prasītāja nevarētu atgūt no *CDC* summas, kuras nodotas kā regulētie krājnoguldījumi, un tad tai būtu jāveic aktīvu piespiedu pārdošana.

93 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta i) un ii) apakšpunktā minētie motīvi izraisa Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzētās atkāpes lietderīgās iedarbības noliegšanu, jo tie izslēdz tās piemērojamību, pamatojoties uz elementiem, kas ir raksturīgi minētajā pantā paredzētajiem riska darījumiem.

94 Šo secinājumu neatspēko ECB argumentācija un īpaši tās uzsvērtais, ka riska darījumi ar *CDC* neesot būtiski atšķirīgi no riska darījumiem, kas veido sviru, jo šie aktīvi tiek finansēti ar parādu pret noguldītājiem, kas prasītājai ir tiem jāatmaksā pēc pieprasījuma. Šajā ziņā pietiek vien uzsvērt, ka – atšķirībā no citiem riska darījumiem – likumdevējs attiecībā uz riska darījumiem, kas atbilst Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā minētajiem nosacījumiem, ir paredzējis iespēju tos neiekļaut sviras rādītāja aprēķinā un ECB šo iespēju nevar automātiski izslēgt.

95 Tas pats attiecas uz norādi, ka valsts garantija saistībā ar riska darījumiem ar *CDC* nepadara tos par nenozīmīgiem attiecībā uz prasītājas sviras rādītāja aprēķinu, jo tā ir domāta tāda vērtējuma sniegšanai, kas nav balstīts uz katra prasītājas riska darījuma riska līmeni, un ka arī valstis var tikt pakļautas maksātspējas riskiem. Tā kā likumdevējs ir iecerējis, ka tādi riska darījumi ar publiskā sektora struktūrām, kas atbilst Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzētajiem nosacījumiem, galu galā var netikt ņemti vērā sviras rādītāja aprēķinā, ECB, īstenojot savu rīcības brīvību, ir jāsaskaņo mērķi, kas ir saistīti ar sviras rādītāja ieviešanu, un Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta mērķi. Tomēr iepriekš 88.–90. punktā izklāstīto iemeslu dēļ šis gadījums nebija šāds, jo ECB nepamatojās uz Francijas valsts maksājuma saistību neizpildes varbūtības novērtējumu, bet gan pieņēma pamatojumu, faktiski izslēdzot jebkādu iespēju apmierināt pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu.

96 Visbeidzot, attiecībā uz ECB uzsvērto, ka prasītāja ir nodevusi *CDC* visas summas, kas tajā noguldītas kā regulēti krājnoguldījumi, tam nav nekādas nozīmes. Šajā ziņā var atgādināt, ka saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu tikai tās summas, kas prasītājai ir jānodod *CDC*, var tikt izslēgtas no sviras rādītāja aprēķina. Līdz ar to brīvprātīgi pārvedumi uz *CDC* parasti ir jāiekļauj šajā aprēķinā.

97 No iepriekš izklāstītā izriet, ka apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta i) un ii) apakšpunktā minētajos motīvos ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

Par apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta iii) apakšpunktā minētā motīva tiesiskumu

98 Apstrīdētā lēmuma 2.3.3. punkta iii) apakšpunktā ECB ir atsaukusies uz laikposmu, kas nošķir attiecīgi prasītājas un *CDC* pozīciju korekciju. ECB no tā būtībā ir secinājusi, ka prasītāja varētu būt spiesta izmantot aktīvu ārkārtas pārdošanu, kamēr tā gaida līdzekļu atmaksājumu no *CDC*.

99 Prasītāja apgalvo, ka šis motīvs ir atvedināts no likviditātes riska un sviras riska sajaukšanas. Tā vēl atgādina, ka iepriekšējās finanšu krīzes ir parādījušas, ka nebija "rindas pie kasēm" attiecībā uz regulētajiem krājnoguldījumiem.

100 Būtu jāuzsver, ka saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 94) apakšpunkta definīciju pārmērīgas sviras risks ir "risks, kas rodas no iestādes neaizsargātības, kuru izraisījusi faktiska vai iespējama svira tās finansējuma struktūrā, kuras dēļ var būt nepieciešami neparedzēti korektīvi pasākumi attiecībā uz uzņēmējdarbības plānu, tostarp finanšu grūtību izraisīta aktīvu pārdošana, kas varētu radīt zaudējumus vai atlikušo aktīvu vērtības korekcijas".

101 No tā ir secināms, ka pārmērīgas sviras riski veidojas likviditātes nepietiekamības situācijā. Proti, lai iegūtu likviditāti, kredītiestādei var nākties veikt pasākumus, kas nav paredzēti uzņēmējdarbības plānā, tostarp veikt finanšu grūtību izraisītu aktīvu pārdošanu, kura, kā tas ir atgādināts Regulas Nr. 575/2013 90. apsvērumā, rada šīs regulas 4. panta 1. punkta 94) apakšpunktā paredzētās sekas.

102 Tā kā pārmērīgas sviras negatīvās sekas izpaužas likviditātes nepietiekamības gadījumā, prasītājas uzsvērtais apstāklis, ka laikposms starp tās un *CDC* pozīciju korekciju attiecas uz likviditātes risku, nemazina šī laikposma nozīmi vērtējumā par risku, kas ir saistīts ar tās sviras rādītāju.

103 Tomēr prasītāja pamatoti norāda, ka ECB pati atzīst, ka šis korekcijas laikposms nav likviditātes riska cēlonis vērtējumā par likviditātes seguma prasībām, kas ir noteiktas Regulas Nr. 575/2013 412. pantā un Komisijas Deleģētajā regulā (ES) 2015/61 (2014. gada 10. oktobris), ar ko papildina Regulu Nr. 575/2013 attiecībā uz likviditātes seguma prasību kredītiestādēm (OV 2015, L 11, 1. lpp.).

104 Šajā ziņā prasītāja atsaucas uz ECB 2016. gada 15. augusta lēmumu par prasītājas likviditātes rādītāja aprēķināšanu. Šajā lēmumā ECB saistībā ar attiecīgo prasītājas un *CDC* pozīciju korekcijas laikposmu ir piekritusi piemērot Deleģētās regulas 2015/61 26. pantā paredzēto atkāpi. Jākonstatē, ka šajā lēmumā ECB ir atzinusi, ka šis intervāls, ja vien tas nepārsniedz desmit kalendārās dienas, neliedz izejošās naudas plūsmas saistībā ar riska darījumiem ar *CDC* noteikt, atskaitot no tām savstarpēji atkarīgās ienākošās naudas plūsmas.

105 Būtu jāuzsver, ka Deleģētā regula 2015/61 tika pieņemta, lai papildinātu Regulu Nr. 575/2013, kuras 412. panta 1. punktā ir precizēts, ka "iestādes tur likvīdus aktīvus, kuru vērtību summa sedz likviditātes izejošajās naudas plūsmas mīnus ienākošās naudas plūsmas spriedzes apstākļos, lai nodrošinātu, ka iestādes uztur likviditātes rezervju līmeņus, kas ir pietiekami, lai risinātu jebkādu nelīdzsvarotību starp likviditātes ienākošajām un izejošajām naudas plūsmām ārkārtīgas spriedzes apstākļos trīsdesmit dienu laikposmā, [un ka] spriedzes apstākļos iestādes var izmantot savus likvīdos aktīvus, lai segtu neto likviditātes izejošajās naudas plūsmas".

106 Saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/61 26. pantu "Izejošās naudas plūsmas ar savstarpēji atkarīgām ienākošajām naudas plūsmām", "ja ir saņemts kompetentās iestādes iepriekšējs apstiprinājums, kredītiestādes var aprēķināt likviditātes izejošās naudas plūsmas, no tām atskaitot savstarpēji atkarīgas ienākošās naudas plūsmas, kuras atbilst visiem šādiem nosacījumiem: a) savstarpēji atkarīgās ienākošās naudas plūsmas ir tieši saistītas ar izejošajām naudas plūsmām, un tās neietver 3. nodaļā paredzētās likviditātes ienākošo naudas plūsmu aprēķināšanā; b) savstarpēji atkarīgās ienākošās naudas plūsmas izriet no juridiskām, regulatīvām vai līgumiskām saistībām; c) savstarpēji atkarīgās ienākošās naudas plūsmas atbilst vienam no šādiem nosacījumiem: i) tās obligāti rodas pirms izejošajām naudas plūsmām; ii) tās tiek saņemtas 10 dienu laikā, un tās garantē kādas dalībvalsts centrālā valdība".

107 Ir jākonstatē, ka šī tiesību norma ļauj kompetentajām iestādēm – līdz ar to ECB uzraudzības uzdevumu īstenošanā, kas tai ir uzticēti ar Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu, – kompensēt savstarpēji atkarīgās ienākošās un izejošās naudas plūsmas, ja dalībvalsts centrālās valdības garantijas esamības un to starpā esošā īsā laikposma dēļ tā uzskata, ka minētais laikposms nav likviditātes riska cēlonis.

108 No tā loģiski ir secināms, ka ECB veiktā Deleģētās regulas 2015/61 26. panta piemērošana savstarpēji atkarīgajām ienākošajām un izejošajām naudas plūsmām saistībā ar riska darījumiem ar *CDC* ir pielīdzināma ECB atzinumam, ka starp tām esošais laikposms nav likviditātes riska cēlonis.

109 Šo secinājumu par tāda likviditātes riska neesamību, ko izraisa minētais korekcijas laikposms, turklāt apstiprina EBI 2015. gada 15. decembra ziņojums par neto stabila finansējuma prasībām saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 510. pantu, uz kuru prasītāja atsaucas savā prasības pieteikumā. Šajā ziņojumā EBI uzskata, ka tad, ja bankām ir pienākums iepriekš noteiktu regulēto depozītu daļu nodot īpašiem valsts kontrolētiem fondiem, kas izsniedz aizdevumus vispārējās nozīmes operācijām, ja ienākošās un izejošās naudas plūsmas tiek kompensētas vismaz reizi mēnesī un ja valsts fondiem ir juridisks pienākums atmaksāt bankai līdzekļus gadījumā, ja samazinās regulēto depozītu summa konstatētas līdzekļu izņemšanas dēļ, tad likviditātes riska nav.

110 Tā kā iepriekš 101. punktā izklāstīto iemeslu dēļ riski saistībā ar pārmērīgas sviras situāciju īstenojas likviditātes nepietiekamības gadījumā, ECB principiālā nostāja, ka attiecīgais korekcijas laikposms varētu veicināt tādu risku rašanos, kas ir saistīti ar pārmērīgu sviru, kaut arī tā neveido likviditātes risku, šīs nostājas vispārīguma dēļ ir jāuzskata par acīmredzami kļūdainu.

111 Proti, aplūkojamajam korekcijas laikposmam varētu būt nozīme attiecībā uz sviras risku, bet ne uz likviditātes risku, vienīgi tādā gadījumā, ja ar regulētajiem krājnoguldījumiem saistītā depozītu izņemšana būtu tik liela, ka tā pārsniegtu "ārkārtīgas spriedzes apstākļus", kas ir paredzēti likviditātes rādītāja aprēķināšanā saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 412. panta 1. punktu.

112 Taču šādas iespējamības ņemšana vērā, lai noraidītu prasītājas lūgumu, nedrīkst notikt, ECB padziļināti nepārbaudot regulēto krājnoguldījumu pazīmes. Šādai pārbaudei it īpaši būtu jārosina ECB pārbaudīt, vai, ņemot vērā šīs pazīmes – īpaši ar regulētajiem krājnoguldījumiem saistīto valsts garantiju –, ir iedomājams, ka regulēto krājnoguldījumu izņemšana varētu būt tik apjomīga un pēkšņa, ka prasītāja būtu spiesta izmantot Regulas Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 94) apakšpunktā paredzētos pasākumus bez iespējas sagaidīt līdzekļu pārskaitījumus no *CDC*, pamatojoties uz pozīciju korekciju.

113 Iepriekš 56. un 57. punktā izklāstīto iemeslu dēļ, tieši ievērojot katra gadījuma īpatnības, ECB, īstenojot Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu, ir jāizšķiras starp sviras rādītāja mērķiem un iespējamību, ka noteikti riska darījumi, kas atbilst minētajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem, varētu tikt izslēgti no šī sviras rādītāja aprēķina. Šāds pienākums izvērtēt regulēto krājnoguldījumu īpatnības izriet arī no iepriekš 70. punktā minētās judikatūras.

114 Tomēr ir jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā ECB neveica padziļinātu pārbaudi par regulēto krājnoguldījumu pazīmēm, bet vienīgi abstrakti uzsvēra riskus, kas ir saistīti ar laikposmu, kāds ir starp prasītājas un *CDC* pozīciju korekciju.

115 Līdz ar to ECB, šādi rīkojoties, nav izpildījusi tās pienākumu saskaņā ar iepriekš 70. punktā minēto judikatūru rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus atbilstošos konkrētā gadījuma apstākļus.

116 Šo secinājumu neatspēko ECB arguments, kas ir atvedināts no apstākļa, ka sviras rādītājs ir prudenciāla prasība, kas nav balstīta uz risku, un ka tirgi var pēkšņi zaudēt uzticību ieguldījumiem, kas parasti tiek uzskatīti par ļoti drošiem. Šādā apgalvojumā, kas ir balstīts tikai uz mērķiem, kādi sasniedzami ar Regulā Nr. 575/2013 paredzēto sviras rādītāja ieviešanu, nav ņemti vērā mērķi, kādi ir sasniedzami ar 429. panta 14. punkta iekļaušanu šajā regulā.

117 No iepriekš minētā izriet, ka visi ECB izvirzītie motīvi, lai secinātu nepilnīga nodošanas mehānisma esamību, liekot prasītājai uzņemties risku saistībā ar sviras rādītāju, un lai noraidītu prasītājas lūgumu no tās sviras rādītāja aprēķina izslēgt riska darījumus ar *CDC*, ko veido summas, kuras prasītājai ir jānodod *CDC*, ir prettiesiski.

118 Līdz ar to prasītājas trešais pamats ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums jāatceļ bez vajadzības izvērtēt pirmo pamatu.

Par tiesāšanās izdevumiem

119 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā ECB spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

120 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. No tā izriet, ka Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2016. gada 24. augusta lēmumu ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16.

2) ECB atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

3) Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 13. jūlijā.

[Paraksti]